

RESSÒ DE LA PARAULA

Pacte-aliança-trobada-comunió (I)

Del pacte a la comunió de vida hi ha un llarg camí. Abans de res hem de tenir clar que són realitats molt diferents. Potser algú no arribarà a copsar aquesta diferència, perquè no entrarà en la seva imaginació què significa això de la comunió de vida.

El més normal és que entre nosaltres es facin pactes. Realitats semblants a pactes es fan entre plantes i entre animals. És el que es diu «simbiosi», és a dir, éssers vius que sobreviuen beneficiant-se cadascun del que aporta l'altre, «suportant» alhora la seva presència. És una meravella de la creació.

De vegades hom pensa que l'anomenat «equilibri ecològic» no és més que un immens pacte de simbiosi.

Entre els humans gaudim de múltiples pactes (comerç, economia, política, contractes, convivència, relacions personals, etc.), de manera que si no existissin no podríem subsistir. Sens dubte el pacte en si mateix és un avanç en la nostra convivència, és un autèntic motor de progrés.

L'únic obstacle és que amb la nostra llibertat podem trencar els pactes i fins i tot transformarlos en enfrontament: de viure amb l'altre, podem arribar a viure contra l'altre. Perquè no sols responem als mecanismes naturals, com les plan-

tes o els animals, sinó que som intel·ligents i lliures, és a dir, crítics; i, per això, podem arribar a la conclusió que la presència i la relació amb l'altre, no sols no ens ajuda a viure, sinó que ens perjudica, va contra els nostres interessos i idees. Llavors ve el conflicte.

La política té l'encàrrec de gestionar els conflictes en l'àmbit de l'exercici del poder social. Algunes vegades afavorint el mateix

conflicte, amb la intenció de defensar un dret, un projecte o una idea; de vegades superant-lo. És en aquesta tasca de «superar» (i no «solucionar», pròpiament) el conflicte, on sovint es fan els pactes. Per això, en principi, els pactes en la vida política són bons i desitjables, si la finalitat és realment bona. Es trenquen, es busquen o s'estableixen segons es creu oportú.

Encara que no ens agradi, vivim immersos en una constant lluita de poder. Perquè el poder proporciona a cada grup, nació, societat, poble, la capacitat de defensar allò seu, les seves pròpies necessitats o interessos. No prejudgem

per això que tots els polítics entrin en la lluita política amb la intenció de defensar el que és propi: en principi donem per descomptat que són sincers, quan afirmen que no busquen una altra cosa, sinó el bé comú. És a dir, que la idea pròpia, el propi projecte, és el millor per al bé de tothom. També acceptem que els polítics busquen afinitats ideològiques, i que, per tant, no sols busquen defensar sense més «el que és propi com a tal»...

Però, què sustenta realment un pacte polític? Què li dona valor i estabilitat? El fet és que els pactes polítics semblen en realitat acords per a equilibrar forces. Funcionen a manera de contractes

«quasi» comercials: arribem a un acord, jo et dono i tu em dones. Llavors, si els pactes són veritablement un bé per a la societat, benvinguts siguin. Sempre serà millor la tranquil·litat d'un pacte, que la crisi de l'enfrontament continu.

¿És això tota la pau que necessitem i constantment anhelem? Sens dubte que no. Sols són pactes. Tan fràgils, estrets i provisionals, com la satisfacció dels nostres interessos o el compliment de les nostres idees i projectes.

Però els nostres somnis van molt més enllà.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Al principi...

«**A**l principi, ja existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu... Per Ell tot ha vingut a l'existència i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense Ell» (Jn 1,1).

Amb «al principi» traduïm el mot grec «arché». Arché, des d'Homer, sovintaja en la literatura i en la filosofia grega. Significa començament, punt d'origen, causa primera de tot el que existeix.

En aquest sentit, el text de l'evangeli de sant Joan al·ludeix pròpiament a un «abans de la temporalitat», és a dir, a un principi situat no en el temps, sinó a un principi absolut, sobre el qual no es poden fer afirmacions basades en el temps ni en l'espai, com correspon solament a Déu.

Podem llegir aquest verset en referència al començament de la Bíblia: «Al principi, Déu creà el cel i la terra» (Gènesi 1,1). Mentre a l'inici de la Bíblia se'ns diu que Déu creà, ara sant Joan ens diu que serà la seva Paraula —el *logos*, en grec— qui existia abans del món i del temps i amb la qual tot comença a existir. És la causa primera i el principi creador.

I aquest unir *al principi* amb el *logos*, dona a la Paraula un sentit d'existència increada, permanent, en contrast amb *esdevenir*, que és començar a existir en el temps, ser creat, realitat pròpia del món i de la història humana.

Per a alguns comentaristes, el pròleg de l'evangeli de sant Joan es tracta d'un himne cristològic, que d'entrada ens trasllada a l'eternitat, és a dir, abans de l'es-

pai i del temps. D'aquesta manera, l'expressió «al principi» no indica el moment inicial sinó que ens projecta fora del temps, fent-nos submergir en la realitat de Déu, en qui no existeix ni començament ni canvi.

En l'AT aquest terme es troba referit a la Saviesa de Déu: «El Senyor em posseïa al començament, abans de les seves obres, des de sempre» (Prov 8,22) i al Siràcide: «Abans que el temps comencés, en va crear i mai no deixaré d'existir» (24,9).

La gran novetat de l'evangeli és que aquest *logos*, aquesta Paraula, s'identifica amb la persona històrica de Jesús de Natzaret, de la qual estem rememorant el seu naixement a Betlehem, aquests dies de Nadal.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Pacto-alianza- encuentro- comuni6n (I)

Del pacto a la comuni6n de vida hay un largo camino. Ante todo hemos de tener claro que son realidades muy diferentes. Quizá alguien no llegue a captar esta diferencia porque no entra en su imaginaci6n qué significará eso de la comuni6n de vida.

Lo más normal es que entre nosotros existan pactos. Realidades semejantes a pactos se dan entre plantas y entre animales. Es lo que se llama «simbiosis», es decir, seres vivos que sobreviven beneficiándose cada uno de lo que aporta el otro, «soportando» al mismo tiempo su presencia. Es una maravilla de la creaci6n. A veces uno piensa que el llamado «equilibrio ecol6gico» no es más que un inmenso pacto de simbiosis.

Entre los humanos disfrutamos de múltiples pactos (comercio, economí, política, contratos, convivencia, relaciones personales, etc.), de forma que si no existieran no podríamos subsistir. Sin duda el pacto en sí mismo es un avance en nuestra convivencia, es un auténtico motor de progreso.

El único obstáculo es que con nuestra libertad podemos romper los pactos e incluso transformarlos en enfrentamiento: de vivir con el otro, podemos llegar a vivir contra el otro. Porque no solo respondemos a los mecanismos naturales, como las plantas o los animales, sino que somos inteligentes y libres, es decir, críticos; y, por eso, podemos llegar a la conclusi6n de que la presencia y la relaci6n con el otro, no solo no nos ayuda a vivir, sino que nos perjudica, va contra nuestros intereses e ideas. Entonces viene el conflicto.

La política tiene el encargo de gestionar los conflictos en el ámbito del ejercicio del poder social. A veces favoreciendo el mismo conflicto, con la intenci6n de defender un derecho, un proyecto o una idea; a veces superándolo. Es en esta tarea de «superar» (que no «solucionar» propiamente) el conflicto, donde se suelen dar los pactos. Por eso, en principio, los pactos en la vida política son buenos y deseables, si la finalidad es realmente buena. Se rompen, se buscan o se establecen según se cree oportuno.

Aunque no nos guste, vivimos inmersos en una constante lucha de poder. Porque el poder proporciona a cada grupo, naci6n, sociedad, pueblo, la capacidad de defender lo suyo, sus propias necesidades o intereses. No prejuzgamos por ello que todos los políticos entren en la lucha política con la intenci6n de defender lo propio: en principio, damos por supuesto que son sinceros cuando afirman que no buscan otra cosa, sino el bien común. Es decir, que la idea propia, el propio proyecto, es lo mejor para el bien de todos. También aceptamos que los políticos buscan afinidades ideológicas, y que, por tanto, no solo buscan defender sin más «lo propio como tal»...

Pero ¿qué sustenta realmente un pacto político? ¿Qué le da valor y estabilidad? El hecho es que los pactos políticos parecen en realidad acuerdos para equilibrar fuerzas. Funcionan a modo de contratos «quasi» comerciales: llegamos a un acuerdo, yo te doy y tú me das. Entonces, si lo pactado es verdaderamente un bien para la sociedad, bienvenido sea el pacto. Siempre será mejor la tranquilidad de un pacto, que la crisis del enfrentamiento continuo.

¿Es eso toda la paz que necesitamos y constantemente anhelamos? Sin duda no. Son solo pactos. Tan frágiles, estrechos y provisionales, como la satisfacci6n de nuestros intereses o el cumplimiento de nuestras ideas y proyectos.

Pero nuestros sueños van mucho más allá.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Nadal i Vida Creixent

Les festes nadalenques ens remetien a moments de pau, joia i felicitat, sobretot al nucli familiar. Justament per això, com que Vida Creixent és com una gran família de gent gran, ens agrada reunir-nos per a aquesta celebraci6n i quin millor lloc que «a casa», a la Casa de l'Església? Allà ens vam reunir dimarts 17 de desembre, a les 17 h, en un moment de comuni6n i pregària a la capella, amb el bisbe Agustí, el nostre consiliari Mn. Xavier, i Mn. Josep M., diaca.

Vam fer una reflexió inicial sobre què significa per a la gent gran el Nadal: festa, joia, companyia i... molt especialment, records del passat, doncs ja són molts anys viscuts. El bisbe Agustí, referint-se a l'evangeli d'aquell dia que recorda la genealogia de Jesús, ens va fer present el gran misteri, el gran regal que ens fa Déu, que vol fer-se un de nosaltres, veritablement.

Vam acabar la celebraci6n al menjador de la Casa, per brindar amb cava per aquestes festes, amb la particularitat que totes les ampolles estaven etiquetades «Bon Nadal - Vida Creixent», un gest que agraim a Miquel Castell.

Crist6bal Macias
Coordinador de Vida Creixent

Assemblea de Mans Unides

Encesa solidària a Sant Sadurn d'Anoia

La cita anual a la nostra diòcesi d'aquesta ONG per al desenvolupament de l'Església tindrà lloc el proper 11 de gener a la Casa de l'Església. Serà present el bisbe Agustí, el consiliari Mn. Jaume Granés, i representants de totes les delegacions comarcals presents a Castelldefels, Sant Sadurn, Sitges, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú, i també el grup present a la parròquia de Cubelles. A l'assemblea es revisaran totes les

activitats realitzades durant l'any 2019, amb el resultat econòmic en benefici dels projectes de Mans Unides.

En l'últim període de l'any ha estat molt fervent l'activitat de l'ONG, sigui amb iniciatives de sensibilitzaci6n, com de recollida de fons o lúdiques, per crear família:

- Visita al pessebre vivent de Corbera de Llobregat de la comarca de Vilanova. Va tenir lloc diumenge 1 de desembre, amb la participaci6n d'una vuitantena

de persones, que també van visitar la parròquia de Corbera alta, amb l'acollida de Mn. Daniel Palau, molt estimat pels vilanovins, ja que va estar set anys a la Parròquia de Sant Antoni Abat.

- A Vilafranca del Penedès, durant el pont de la Puríssima, es va realitzar amb gran èxit un mercat solidari a la sala parroquial Mn. Vinyeta.
- A les parròquies de Sant Sadurn d'Anoia i de Cubelles també es van dur a terme durant el mes de desembre les «enceses solidàries».

Mans Unides agraeix de tot cor la col·laboraci6n dels mossens de totes aquestes parròquies, que permet la reeixida de les diverses campanyes i accions.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

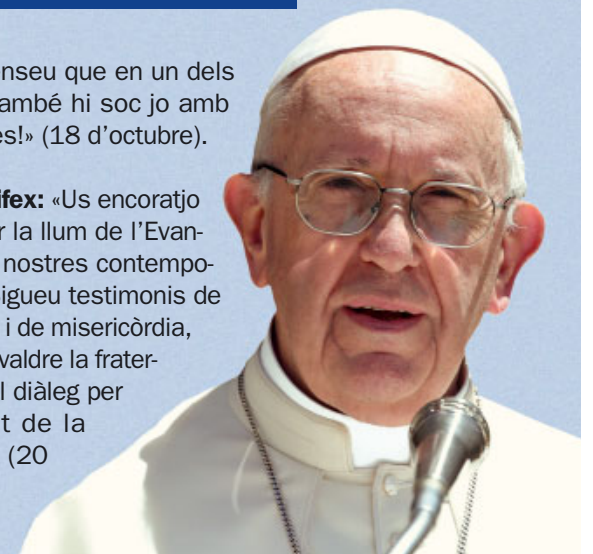
@Pontifex: «Treballem plegats perquè tothom pugui tenir accés a una alimentaci6n adequada, segons la voluntat de Déu» (17 d'octubre).

@Pontifex: «"Tenia gana i em donàreu de menjar; tenia set i em donàreu de beure" (Mt 25,35). Demanem avui la gràcia de la compassió, la capacitat de fer-nos càrrec de la pobresa dels nostres germans i germanes» (17 d'octubre).

@Pontifex: «Estimats nens, mentre reseau al sant Rosari per la unitat i la

pau, penseu que en un dels grans també hi soc jo amb vosaltres!» (18 d'octubre).

@Pontifex: «Us encoratjo a portar la llum de l'Evangeli als nostres contemporanis. Siguen testimonis de llibertat i de misericòrdia, fent prevaldre la fraternitat i el diàleg per damunt de la divisi6n» (20 d'octubre).

Santa Maria de Vilafranca del Penedès, 100 anys de Basílica Menor

El proper dimarts 7 de gener de 2020, solemnitat de Sant Raimon de Penyafort, copatró de Vilafranca del Penedès, s'escau el centenari de la concessió del títol de Basílica Menor a l'església de Santa Maria pel papa Benet XV, que tingué lloc el mateix dia de l'any 1920.

Amb motiu d'aquesta commemoració tindrà lloc una eucaristia solemne concelebrada a les 20 h, presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, amb la participació en els cants de la Schola Gregoriana de Vilafranca.

Al final de la missa es cantaran els goigs de Sant Raimon de Penyafort. També tindrà lloc la interpretació de l'*Ave Verum* de Mozart, a càrrec del cor *Ave Verum*, creat especialment per a aquesta ocasió, amb l'acompanyament de l'orquestra de cambra Art&So, a l'orgue Berenguer Montserrat i la direcció de Miquel Benito.

Aquesta celebració coincideix amb una nova fase de les obres de rehabilitació de la basílica que s'estan portant a terme (Santa Maria 2020), concretament de la part central de l'edifici: la teulada. La campanya de recaptació de fons continua oberta.

El títol de Basílica

En origen, la basílica era un edifici romà per a transaccions econòmiques i jurídiques. La planta arquitectònica de la basílica va ser adoptada per als primers edificis religiosos cristians. Actualment, però, el nom de basílica no respon a criteris arquitectònics sinó que és el títol que es concedeix a esglésies notables per la seva antiguitat i prestigi, amb privilegis i compromisos especials. La concessió del títol de Basílica a una església correspon al Papa.

N'hi ha de majors i menors. Només hi ha 4 basíliques majors, totes elles a Roma: Sant Pere del Vaticà, Sant Joan del Laterà, Santa Maria la Major i Sant Pau Extramurs. De basíliques menors n'hi ha 1.500 a tot el món, de les quals 27 a Catalunya.

Conopeu, tintinacle, escut

Tradicionalment els temples amb el títol de Basílica Menor tenen dos símbols que els identifiquen: el conopeu i el tintinacle. El conopeu és una mena de para-sol amb amples ratlles alternades de color daurat i vermell que es feia servir a les processons i actualment es col·loca a l'altar major o en un altre lloc visible.

Conopeu

El tintinacle (campaneta) és una peça de fusta que representa un campanar amb una campaneta al seu interior, generalment amb algun element identificatiu de la pròpia església. El seu simbolisme, ús i col·locació és paral·lel al conopeu.

Aquests dos símbols de la Basílica de Santa Maria de Vilafranca van ser destruïts el 6 d'octubre de 1934. També tenia un escut basilical que va deixar d'utilitzar-se. Ara, amb motiu del centenari, els nous conopeu i tintinacle s'estrenaran en la missa del 7 de gener, i un nou escut s'incorporarà a la imatge gràfica de la parròquia.

AGENDA

16è aniversari - Rosa Deulofeu.

Dimarts 7 de gener de 2020, a les 19 h, a la Parròquia de Sant Agustí de Barcelona (Plaça Sant Agustí, 2 - Metro línia 3, estació Liceu) hi haurà l'eucaristia en la seva memòria, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo Rodríguez, en el setzè aniversari del seu traspàs, per a tots els que la recorden des de l'esperança en Crist ressuscitat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor, Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe.

7. □ Dimarts [1Jo 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe.

8. □ Dimecres [1Jo 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula

(†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita).

9. □ Dijous [1Jo 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab;; sants Julià i Basilissa, esposos, mrs.; sant Adrià de Canterbury.

10. □ Divendres [1Jo 4,19-5,4 / SI 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursòl, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ Dissabte [1Jo 5,5-13 / SI 147 / Mt 5,12-16]. *Urgell*: Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., fundadora de

les Gnes. de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.

12. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Fets 10,34-38 / Mt 3,13-17]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prevere; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prevere servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, religiós caputxí.

Diumenge II després de Nadal (A)

COMENTARI

Veritablement som fills de Déu!

Aquests dies ens passa com quan celebrem una gran festa, que després necessitem un temps per assaborir tot el que hem viscut. Per això aquest diumenge es presenta com un dia de contemplació del que hem festejat fins ara. L'evangeli (el mateix que el del dia de Nadal) ens presenta la Paraula (el mateix Crist) *que era amb Déu i que era Déu, que tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. Era la Llum veritable que il·lumina tots els homes.* Però aquesta Llum, aquesta Vida, aquesta Paraula no ha volgut quedar-se al costat de Déu, il·luminant-nos des de dalt, promentent una vida fora d'aquesta vida, essent una paraula llunyana sinó que *el qui és la Paraula es va fer home, plantà entre nosaltres el seu tabernacle i hem contemplat la seva glòria, com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.* L'hem contemplat, l'hem vist, l'hem tocat, fet un infant, l'hem tingut en els nostres braços, aquella *Paraula que era Déu.* Com diu també la carta als hebreus, *en aquests dies que són els darrers, Déu ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot. Ell és resplendor de la glòria de Déu i sosté l'univers amb el poder de la seva paraula.* Per això pot acabar dient: *Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.*

Per això la primera lectura ens convida a esclatar de goig, veient *cara a cara com el Senyor torna Sió.* I ens diu: *Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu, totes, el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem.*

Nadal és temps d'immensa alegria perquè tot un Déu s'ha volgut fer un més entre nosaltres regalant-nos la Llum, la Vida: *La gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist.* Ell és qui *ens ha revelat Déu.* Però per desgràcia els homes, nosaltres, *el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit.* Però si l'acceptem *ens concedeix poder ser també nosaltres fills de Déu.* Podem tenir una dignitat, una categoria, una noblesa més gran?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: «Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits.» M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Libro de Eclesiástico (Eclo 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo.

En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso. «El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: «Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel».

Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir.

Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad».

▶ Salmo responsorial (147)

R. *El verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

▶ Carta de San Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, el Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bienes espirituales en el cielo. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo, para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El Verbo era la luz verdadera, que alumbraba a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.